

LUDOVICO EINAUDI

Ludovico Einaudi, který se narodil se 23. listopadu 1955, je italský hudební skladatel a pianista. Jeho tvorba je zaměřena především na vážnou hudbu. Na klavír začal hrát díky své matce, poté vystudoval hudební kompozici na Verdiho konzervatoři v Miláně. Po dokončení studia se několik let věnoval skládání hudby klasickým způsobem, v polovině osmdesátých let se zaměřil na taneční skladby, později se ale navrátil k pianu.

Mezi nejúspěšnější a nejžádanější skladatele je řazen díky skladbám, které jsou v protikladu k dnešní hektické době, protože v nich podle slov jeho posluchačů zachycuje zvuk ticha. Jeho hudba je meditativní a introspektivní, přitom založená na současné populární hudbě. Spojuje prvky klasiky, ambientní elektroniky, rocku i world music. Přestože vyrostl na klasické hudbě, v šedesátých letech poslouchal hlavně rockovou hudbu z celého světa, která mu poskytla širší perspektivu – mohl se otevřít novým možnostem, protože formálnost a pravidla klasické hudby mu tolik nevyhovovaly.

Inspiroval se cestami po Africe, díky kterým dosáhl ve své tvorbě úplné svobody projevu. Nyní se intenzivně věnuje charitě na pomoc tomuto kontinentu.

Koncerty za velkých ovací fanoušků i kritiky pořádá pravidelně po celém světě. Vystupuje sólově i s kapelou. Obě varianty vystoupení mají své kouzlo. Když hraje sám, je to intimnější a více introspektivní. S kapelou zase dosáhne jeho hudba mocnějšího zvuku a díky většímu množství nástrojů může vystavět dynamičtější kompozici.

Einaudi je i autorem filmové hudby, podílel se na zhruba dvaceti filmech (např. Světlo mých očí, Doktor Živago, Nedotknutelní). Jeho skladba zazněla i v televizní reklamě.

První skladba, kterou jsem od Einaudiho slyšela, byla Primavera. Tenkrát jsem nevěděla, jak se jmenuje, ani kdo ji napsal. Hned po pár tónech si mě zcela získala, a přestože jsem žádnou z jeho skladeb od té doby neslyšela, stále mi na ni v hlavě zůstala silná vzpomínka. Podruhé jsem se s jeho tvorbou setkala, až když jsem vybírala skladbu na nástup na maturitní ples. Poslechla jsem si spoustu melodií od nejrůznějších skladatelů, ale tu správnou pořád ne a ne najít. Spíš úplnou náhodou jsem narazila na jednu z jeho skladeb, která ve mně vyvolala podobné pocity jako kdysi Primavera. Šťastná z toho, že už konečně vím, čím hudbu jsem tenkrát slyšela, začala jsem si pouštět další jeho skladby a ponořovat se díky nim do jiného světa. Jak on sám říká: „O hudbě rád přemýšlím jako o cestě do nejrůznějších oblastí mysli. Baví mě cestovat za něčím jiným a novým, co může být i divoké. Je to území snů.“ Podle mě má pravdu. Hudbu (a nejen tu jeho) poslouchají lidé, aby mohli aspoň na chvíli utéct od reality a ponořit se do svých myšlenek. Jsem ráda, že díky zušce jsem si podobný vztah k hudbě našla i já a že její poslech je pro mě téměř vždy cestou do jiného světa.

Ivana Špilínková